

31. KAJ

Narisanje življenja

ZELENI
BREGI
ZELINE

**Narisane
življenje**

31. RECITAL SUVREMENOGA
KAJKAVSKOGA PJESNIŠTVA
“DRAGUTIN DOMJANIĆ”
- SV. IVAN ZELINA 2012.

Priredio
Dr. sc. Ivo Kalinski

Sveti Ivan Zelina
svibanj 2012.

Mala biblioteka
»Dragutin Domjanić«
knjiga 65.

Nakladnik

Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina

Za nakladnika

Ivica Kukovačec

Urednik

Dr. sc. Ivo Kalinski

Naslovnica i crteži u zbirci

Nikola Kavić

Naslov zbirke

- prema pjesmi Nade Rukav Bogojević

Grafičko-tehnička priprema

POU Sv. Ivan Zelina

Tiskano u 500 primjeraka

Tisak i uvez: Tiskara Zelina d.d.

Katarine Krizmanić 1, Sv. Ivan Zelina

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu Nacionalne i
sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 805755

ISBN: 978-953-6540-52-5

Narisane življenje

Na natječaj 31. recitala suvremenog kajkavskog pjesništva »Dragutin Domjanić« – Sv. Ivan Zelina 2012. odazvalo se devedesetčetvero autora s 402 pjesame. Ocjenjivačko povjerenstvo u sastavu: dr. sc. Ivo Kalinski (predsjednik), prof. dr. sc. Joža Skok i mr. sc. Božica Pažur (članovi), odabralo je 63 pjesame za objavljivanje u ovoj zbirci. Pjesme su poredane abecednim slijedom autorica/autora.

Kazalo

Predgovor

Ivo Kalinski:

Vrijeme čujnomislenoga pogleda IX

Vse je teja

Željko BAJZA: **Vse je teja** 13

Snježana BEHIN: **Ftičje gnezdo** 14

Ladislava BLAŽI: **Duha jenuga življenja** 15

Božica BRKAN: **Čikačoka** 16

Božica BRKAN: **Štrk štrk štrkovača** 18

Maja CVEK: **Srdita popefka** 19

Željka CVETKOVIĆ: **Paun mega srca** 21

Željka CVETKOVIĆ: **Deklica slika sviet...** 22

Anica CVETNIĆ DIMITROV: **Stiha** 23

Sanja DAMJAN: **Sinokoše življenja** 24

Milan FRČKO: **Zemla** 25

Goran GATALICA: **Negdar mi dojde na misel** 26

Marko GREGUR: ... 27

Cvijeta GRIJAK: **Pak me hiče** 29

Vinko HASNEK: **Novoletešna čestitka
za srečne gruntanje** 30

Vinko HASNEK: **Cajt čujnomislenoga pogleda** 32

Marija HLEBEC: **Večerka i ja** 33

Ana HORVAT: **Naprej** 34

Branka JAGIĆ: **Jesejnjska megla duše ftaplja** 35

Božica JELUŠIĆ: **Zelinčice, katarinčice, marec** 37

Ivica JEMBRIH COBOVIČKI: **Na pnječku
vbitoga hrasta** 38

Žute joči sohe

Damir KLIČEK: Slepec v kmici	40
Tomica KOLAR: Z miegle	42
Dragutin KONTAK: Jen vroči dan velikomešnjaka	45
Emilija KOVAČ: Šepetalica za sestre - nunule, moje ftice	46
Željko KOŽARIĆ: Ona koja navek čeka	47
Ivan KUTNJAK: Jura-egzištencijalist	48
Ivan KUTNJAK: Štavec? Naiven...dajte najte	49
Đurđa LOVRENČIĆ: Zglodani spod imena	50
Štefanija LUDVIG: Rastepleno korenje	51
Zdenka MALTAR: Žote joči sohe	53
Zdenka MALTAR: V hoste biele	54
Biserka MAREČIĆ: Kuokuošikus domestikus	55
Biserka MAREČIĆ: Kuockica f gitre hičena	56
Biserka MAREČIĆ: Muočeča čkuomina	57
Biserka MAREČIĆ: Zuoprani list	58
Biserka MAREČIĆ: Nečesa muorje	59
Biserka MAREČIĆ: Neznane daline	60
Vladimir MIHOLEK: Vnutrina spreluftana	61
Denis PERIČIĆ: Pregača od rogača	62
Denis PERIČIĆ: Hočem prečteti nekakvi sajnsfikšn	63
Davorka PLUKAVEC: Senja	64

Vu centrumu cveta

Zlatko POCHOBRADSKY: Guad	67
Vladimir PODGAJSKI: Inštalacija škarpe	68
Nada POMPER: Zagorska lira	69
Andrea PONGRAČIĆ: Den gda smo ostali bez grunta	71

Darko RAŠKAJ JALŠOVEC: Nišče te ne duojde h nedelju glet	72
Tomislav RIBIĆ: Sen	73
Tomislav RIBIĆ: Sen II	74
Nada RUKAV BOGOJEVIĆ: Stepeš	75
Nada RUKAV BOGOJEVIĆ: Narisane življenje	76
Tereza SALAJPAL: Crne tenje	77
Slavica SARKOTIĆ: V reč me pretoči	78
Slavica SARKOTIĆ: Puščam	79
Zdravko SELEŠ: Gazophylacium iliti reči domače	80
Željka SKLEDAR: Povrnite se, majcikini	81
Zdenka SOKALIĆ: Memu ocu	83
Valentina ŠINJORI: Vu centrumu cveta	84
Valentina ŠINJORI: Vita slatka	87
Snježana ŠOŠTARKO: Selska ljubaf ma svetečnejšu duhu	89
Željko ŠTEFAN: Jesenska meglina	93
Antun TOMAŠEK: Ne cmizdri	94
Đurđa VUKELIĆ ROŽIĆ: Če me imaš rad	95

Predgovor

Vrijeme čujnomislenoga pogleda

Skidanjem mitizacijske pozlate s nakanom da se dopre do istinske doživljajnosti ogoljenih kostiju i skrovitih zakutaka uma, naime s nakanom da se uvođenjem kreativne „pismenosti“ u vlastiti tekst koji se na koga ili što izvan sebe odnosi i da se tim tekstom, i kritički i kroničarski, udahne pravi život predmetu pisanja a ne nekakva regbi cmizdrava jadikovka, a ne nekakav usplahireno fingirani zanos, a ne nekakva hedonistička raspojasanost – doći će se do podataka za koje smo mislili da će zauvijek ostati arhivirani, da ih dirati nije primjereno jer onaj prvotni vizualni dojam koji su ostavili na nas (riječ je o likovnoj umjetnini!) kao mora ostati intaktno nepovrediv. Istinska umjetnička kreacija ne zna za tabue!

Upravo odnos zbilje i izmišljotine, odnos između fakcije i fikcije, odnos između stvarnosti i maštarije za istu predmetnost oblikovanja svakom je umjetniku, pa i onom stihovnog oblikovanja, nepregledno polje kreativnih mogućnosti.

Ništa zato nimalo čudno da se pjesnikinja pita (poezija zna biti itekako kritički raspoložena!?) za razloge zbog kojih nam glasoviti likovni umjetnik o kojem autorica piše pred oči stavlja one idealizirane sličice stvarnosti kojih u stvarnosti nema, zašto nam životnu surovost uljepšava idealima (spektar boja oku mio, blaženu panoramu sa svojim rekvizitima itd.) kojih ne samo da nema nego ih nikad nije ni bilo niti će ih biti?!: (...) *Dragi Slikar, koga ste farbali, zakaj ste joči z rajom nam malali* (...) i se je to (...) čista fikcija (Valentina Šinjori, *Vu centru cveta, I. Rabuzinu, susedu*).

Druga pjesnikinja, *crna lady* – kako je mnogi, ne bez razloga, kolokvijalno zovu, odavno je čini se raskrstila s dvojabama. Svidala se ili ne svidala komu *crnoća* njezine kajkavske poezije, vjerovao ili ne vjerovao u njezin izričaj (lat. fide, sed cui, vide – vjeruj, samo pazi kome vjeruješ!), mora se priznati da taj njezin *zatamnjeni ekran bezizlazja* i dalje funkcionira besprijekorno.

U zadnje vrijeme svog pjesnikovanja sve to više svjesna da se više ama baš nikakvim pokušajima anesteziranja

izvanjske opaćine ovoga svijeta ne mogu umrtviti, kamoli uništiti – ona će sve svoje emotivne naboje poetski žestoko kristalizirati, sada žešće i više no ikada dosad.

Ta, simbolički rečeno, bogatim leksičkim manevriranjem *iskristalizirana rešetka* iz koje se motri ovaj raspamećeni svijet, njezino je poetsko utočište, poetski dom u kojem se zacijelo najbolje osjeća: *zaprta f sencu, f gitre misli, f gliblinu juterne spuščam raspušćene lasi, pribiram f lasi gliblinu kuorena...* (Biserka Marečić, *Kuockica f gitre hičena*).

A onda nadolazi osoba u koje je isczeliranim rimarijem poetizirana intima naskroz raskoljena, razapeta žudnjom za stvarnim i nestvarnim; svjesna tragike da se ni jedno ni drugo ne može dohvatiti: *Vsaki od nas vu svem glebu, / ti si prešiel po meljavom potu, / zameteni tragi po zimskomu nebu / lostavice vu mojemu gotu*. No, unatoč svemu, još preostaje dijelak nade za ono temeljno pitanje: *Gdo je šipuš preminutja, / sajavi norjak?* (Zdenka Maltar, *V hoste biele; Žote joči sohe*).

Ima podosta autora u kojih se prepleću zbilja i maštarija, java i san. U nekih je više, u nekih manje onirička, u smislu naime one stvarnosne napetosti, zapravo prenapetosti, koja raznim gonetkama defilira u snu.

Dakako, kako mnogi tumače, iz sna se može razabrati i psihička narav sanjača. Je li san podsvjesna uspostava egzistencijalne ravnoteže?: (...) *Senjaš o maloj ftici / i mehkem dlanu / O aeroplanu i / Zgublenome denu / Polahke nestaješ vu senu / Netopir se gosti vu fajtni posteli / I pije tvoju karu za večerju* (Tomislav Ribić, *Sen*).

U šezdesetak odabranih od četiristotinjak na ovaj, 31. natječaj suvremenoga kajkavskog pjesništva prispjelih pjesama u mnogih se razaznaje snažan osjećaj privrženosti kajkavskoj riječi (Slavica Sarkotić: *V reč me pretoči*; Zdravko Seleš: *Gazophylacium iliti reči domače*), rodnom kraju (Vinko Hasnek : *Čajt čujnomislenoga pogleda*; Željko Kožarić: *Ona koja navek čeka*), osobito pak svojima najmilijima koji tavori svoje zadnje dane života u samosti, skroz napušteni (Darko Raškaj Jalšovec: *Nišče te ne duojde h nedelju glet*) – koji nam, kao i mnogi drugi u ovoj knjizi/zborniku, hoće reći da u prkos svim tegobama življenja koje nas kao vjerne pratiteljice prate – sve još nije dokraja izgubljeno.

Ivo Kalinski

Vse je teja

Vse je teja

*N*u oveh tamnicah človek do človeka,
a se ih muči glad i žeja, vročina i sikakev smrad.
I smrad mrtvih teri več dvajst dane tu ležiju.
Te je znak da vidiš kak buš zgledal
gda buju odnesli tvo telo trunjivo.
Kaj krotek, ponizen, tih, čeden, milostiven nigdar nisi bil.
Muke peklenske ne more pero ispisati,
niti jezik izreči, niti razum preseči;
nego kaj goder muke oko je videlo,
to vse je teja, kaj goder vuho je čulo, te je igra.
Kaj goder je razum presegel, te je nikaj.
Kaj goder su krvoloki suprot mučenikom muke zmislili,
te su rojžice gledeč na muke peklenske. O, Bogek mi dragi!
Prejdu dnevi, meseci, leta i milioni let,
a mi ovde tužni ostanemo,
vu stvari, kakti znovič trpeti počnemo,
a nigdar niti polovice, niti desete strani muk ne dočekame.
O, kak si duga vekivečnosti!
Ki bi te na misli imel, kak bi sveto živel.

Ftičje gnezdo

“Gnezdo ftičje,
hodi glet!
Tu pod krovom
naše kleti!”
- zove japa svoje dete.

Ftiček mali
gde ga vidiš?
Ja vidim ...
samo slamnato cvetje.

-
Tu je nutri mali ftič,
I snočka je bil ...
A sad se je valda skril.
To je onaj kos s trsja
od pred par let,
nastanil svoje dete.

Bute vidli, to je on!
kad vam velim.
Malo potle,
glet ga, pak, zmenom pete .
Bute vidli kak je dragi,
kak je mali ...
A valda sad spi ...
Il žmeri ...
kaj ja znam!

Il ga je mort
kad je tak – mali
nas sram“.

LADISLAVA BLAŽI
Varaždin

Duha jenuga življenja

*D*uha jenuga življenja
zmeknula se
za trnovituga pota
po šterom je
do denes bludila
bila je vu svojem
svietu
kak drhteča plaftača
vu premišlavanju od
denes do zutra
furt se nekam
žurila
kam letiš
zakaj se žuriš
zdej si tuj
zdej si tam
kak da te strah...

pod starim čempresom
denes ti sveča gori

Čikačoka

joj kak z čikačoku drčim

sused je najprvo svoje dece na pijacu kupil lepe crlene
kej tič kej luple z krilmi
moj ne niko bil ni na pijacu ni na bistrice
i ja tak drčim i v jenu ruku držim kej krilo a z drugu
držim držalico na koju mi je tata zabil škatulu od boksa
boks je del v nekakvu flašicu da bi se i ja imela z čem
šaliti

i ja tak celi dan letim i letim
i z zubmi idem kej one drveni tič
kej štrk z dugem klunom i još z dukšemi krilmi
štrk štrk štrkovača
tebi kača i pijača
meni sir i pogača

od hiže do štale od štale do hiže po nove steze z crlene
cigle kej je ostala
gda su zdenec kopali i podzidavali

joj kak z čikačoku drčim
celi dan letim
a moj tič se z krilmi prše fest fest
če i nema peruški ni per

se dogod si čikačoku nes v drobec naštrčila
naporila

mamu su mam z joctom polevali i govorili je da bu
dobro kej sem se mogla
prek v čreva z čikačoku naklati

ja sem tulila kej da sem se poprav naklala na ručku
i mene su govorili da bu se prešlo do gda se pem ženit i
da samo nek tulim
bum mejne pišala

a tata je presložil se ciglovje
od hiže do štale
od štale do hiže
i nekam mam čikačoku skril
rekel je da ju je posekel a kej bi
nigdar ju nes našla

na nekakvomu pijacu selske suvenirov brendov
v zagrebu sem si veto
za vnuke
a za se
kupila ne jenu
neg jenu čikačoku z tičem crlenem kej saki čas vudri s
krilmi i jenu z dedekemi kej se vrtiju

če me bu pak anamaria šnajdar na radio slemenu
spopitavala
z čem sem se kej dete šalila bum pak sekej govorila a
najrajše bi je
za one kej poslušaju hrvacki radijo sleme
po studiju
svoju čikačoku z laza spelala
da jako zaluple z krilmi
kej pravi tič

štrk štrk štrkovača

štrk štrk štrkovača tebi kača i pijača meni sir i pogača

a gda to napišem na fejs vuz sliku na kojoj oče poleteti
na ujedinjene kajkavske emirate
božica mi jelušić dopiše
*da v prekodravlju pri večenjaju i v njegovem kraju vele
pindulača*

a pri nas veliju i roda dej mi bracu jel seku
jel kej god očeš donesi

i gda posle tulke leta od mame imam čuti
da pokojni joča ne štel više dece neg mene
setim se onoga štrka kej si je na strušcu krila zanavek z
naftu zakelil
i gnezda kej krov na hiže moreju zrušiti
kak su teška
pa zrušiju ne

Srdita popefka

Nežni versi,
lepe fraze.
Reči lažne,
reči prazne...
Pripovedaš
propovedaš,
jedno veliš,
drugo delaš.
Kričipeter,
jebiveter...

Gda obečaš
mam spregruntaš,
pak se bržebole
spuntaš.
Prek vode
me žejnu pelaš.
Prevrtlivec
i lažlivec...

Saki čas
bi lizal znova.
Denes črna,
zutra blonda.
Pergasta je
duša tvoja,
nove čari
zmerom kuša.

Ti pohotni kusojebec,
ponucani zubotrebec
znam te dobro,
nafčila sem.
Nečem reči,
hočem dela...
Fpičila te Božja strela!

Paun mega srca

*B*leščeči paun me našel i čita z mega srca:
Pesme letiju širom, v prilepčivu meglinu.
Z paunom dosigam rieči, korenčke i pute...
Vu se prigrnjam perje, oči i saku plavinu.

Čez srce se širi drevje z nebeske lugov, šum.
O, kak je mefkek i svilen naš prepratasti zid!
Ogledamu se, kak v špieglu, v buju zelenine.
Šakice srebra z pienjov droagaju nam vid.

ŽELJKA CVETKOVIĆ
Mala Mlaka

Deklica slika sviet...

*D*eklica z bojami mekiva gustu suzu
z porculoanske, okorne mige stoleča.
Presloači sunčece v rubače od lana,
namiešča mu krune od tla i proleča...

Minute tečeju kak zvirki biele ruož,
a z obrisane suze klije seme Zemle.
Ona na papieru srcem stvoara sviet,
pak doavle cielu sebe, a niš ne jemle.

Stiha

*S*tiha si zašel v hižu.

Stiha vrata zaprl za suobu.

Stiha na stolčec krej peči sel.

Stiha tak pri miru sedel.

Stiha je sova zahukala z šume.

Stiha je žuohar preletel krej noge.

Stiha je nuoč dohajala,

i se vu črne zamatala.

Stiha se mesec čez oblok naluknol,

i zviezda vu steklu zatreptala.

Stiha su glasi noči se čuli,

a onda je veter z vrati zaburil.

Zbudil te je na stolcu krej peči.

Prestrašene vu vrata si gledel,

i samo črninu noči videl,

i glase sove i vetra čul.

Nekoj te stiha vleče

vu črninu noči.

Morti hukajne sove

vu druge svetlieše kraje te zove.

SANJA DAMJAN
Koprivnica

Sinokoše življenja

*S*proglam.

Tvoje mefke vusnice
još cvetu na licu.
V jočima vrčak,
a v srcu glibline morja.

Megla

To življenje je negda
zvuzlani žnjeranec.
Rastačemo senje.

Sinokoše.

Iskanja nas žmičeju.
Den po den,
s culanjkom na plečima.
Išemo se letima
v sinokošama življenja.

Zemla

Čvikeri mi trebajo več pono let. I v regač moram nos porinoti če ga očem videti. Al, zato morem šnjofati. Pošnjofal sem zemlo i prvo kaj sem čutil bilo je groblje, smrt... Stvora ti, mam so mi bila pona vusta zemle. Negda sem joči i dušo počival na friškomu slogu a ve mi je moka gda vidim krtovinca. Kak da lučem vu ono kaj je spod zemle. Hrvacka je pona kontriga. Denes mi godi zima i sneg koji skrivle plote a gda se rastopi zaleje vse naše grehe. I to je vredit. Če premečeš karte onda znaš da negda moraš i zgubiti. Med tem, i spod zemle teče življenje. Gdi so oni lepi cajti gda sam bos tackal po blatnoj kolomiji i božje ovčice spitaval gda se bom ženil? Najpametnije bo če otidem v podolje! Žela da škornjem potrepčem travo i čujem kak spod mog žmekog tela škripi zemla privoščila mi je spokoj. Spod vedrog neba čovek postane vesel. Nikaj ni lepše nek zuti škornje, svleči štomfe i dati draču naj ti šnjofa gležnje. Podel sem si šaku zemle pod nos i šepnol: "Kruv naš sagdašnji!". Če samo stojiš na zemli čutiš se mam nekak drukče. Tackati po podravskoj zemli bos, to so gušti koje nemreš sam tak zreči. Treba tackati i tackati...

Negdar mi dojde na misel

*N*egdar mi dojde na misel,
kamen čkomeči vu duši, kak lagev,
Deja vu kak pri sercu.
Posluhni babica,
vekerica tak vure prebira.

Negdar mi dojde na misel
ogen življenja v goricah
kukuruzna pogača pred večernicu
na taracu dišeča,
a ti me pri peči čuvaš.

Negdar mi dojde na misel
k Majki Božjoj Bistričkoj.
Cajti su navek cajti.
Zakaj je, sirota
za vavek počinula?

MARKO GREGUR
Koprivnica

negda

došel sam na obalu
sel se v korito
i spustil skroz do kraja
polefko
po sredini
da me ne vidi gamad

ima tomu dosta
kak me nema na vodi
al evo mislim na nju
makar z njom ne pišem
jer preveč mi je to vlage
i nabubrenih osečanja
ako ju povlačim po papiru
skupa z fticama, čonima, ribičima
i tak dale
pa čak i ako bi ju sušil
z vetrom
i letnim zalazima sunca

dugo me nije bilo na vodi
ima fest kak nesem stal
i gledel kak se vleče
zmrcvarena

al bi se iskreno začudil
ak bi došel
i još ju navek našel
morti krvavu od pesme
čkomeču
al ipak živu
kak beži kraju
jer mi se vidi
da su ju celu
raznesli vu pesme

pak me hiče

/kak da sam v brijenke
kak da me nijeke porinul
z brijega
pak se koturam
prijek oranja i goric
prijek krčevine
prijek grab
i blata
prijek tuđih međ
ovaj put ne iščem
da se zastavim
puščam se niz brijeg
ne znam kaj da mislim
morti bu se dobre
morti se ne razbijem
morti se otkoturam
v dišeću otavu

Novoletešna čestitka za srečne gruntanje

*J*ezero svetlečih žarulj
Bečka filharmonija vu zlatne dvorane
Cvetni bukeji, svetleči lampioni
Kak naših
Sto tamurašuf
Ushit slave
Svetski šampioni
Izvedbeni sklad
Možika i možikaši
Vsaki vu svoj inštrumenta komad
Dogi holovi kak se šika. Scifrani.

Johann Strauß vu svet
Novoletešnja čestitka „Nebeski let“
Palača „Belvedere“ slatki balet
Dohaja hitra polka tik-tak
„Valcer na lepem plavem Dunavu“
V Novem letu sreću želi
Maestro Jansens i svetski ravnatelj.
„Ojdite vu zestane življenju“
Helga Vlahović- Brnobić

Pri nami potrenoga ciglovja vu trave tmina.
Vodeno sliku pretrgava
Dišeju duše Zabrega
Srce vidi jezero belih vela
Kultura ishaja
Z palače baroknih remegdela

Johann Sebastian Bach
Življenje skreče vu život

Z našeg lepeg plaveg Dunava
Za srečne gruntanje vu Novem letu
Za plavo nebo
Znad moje hiže.

Cajt čujnomislenoga pogleda

*J*esen vu Kolornom sjaju.
Lete otišle k drugomu kraju.
Odnesele me na hrbet brega,
Pogled poca vu našu dalečinu.
Veter zabušaval svrži hrastiča,
Listje šumele, po nakli curele.
Z glave zišla božičnica jabuka rumena.
Vu cifrastem ropčeku na stolu
Dva obraza. Vu čaru idile
Pehnula me šala gizdavuga jutra.
Z nekim podeliti vugodu za bolše zutra.
Veter prikeli obleku vuz telo, lasi razbarušil vu
visinu.
Stišnjeni skup, zamišleni za našu dolinu.
Vu čaru cajta- čujnomislenoga
Dragosti, vugode, lecne me reski zvuk.
Od pozadi na svržičke drva
Ftičica zajuknula.

Čez me prešli bregi,
Vu sivemi oblaki ftopleni,
Z kolnom vodom zalejani - zdeni

I vusetim se da nesem sam.

MARIJA HLEBEC
Krapina

večerka i ja

/h lienem potoku
večerka teče
razvlači se...
driema...
ziblje se obešena
na verbovem granju

i spomina se potihem
z divljemi racemi

dišeča joj gacija
na stezu meče
kušlece bele:
naj venček si splete
od spomenkof
i kušlecof....

skup bumo si sele
h ternacu
večerka i ja
i čakale te
da dojdeš nazaj

ANA HORVAT
Čakovec, Trnovec

Naprej

dok presoljeni kruhek
zaduši popevku
i zanemi gizdava ftica,
ne vredi za to
skubsti si lasi,
niti drhtati
jer dohaja kmica

i ak križ preraste
pleča štera ga nose,
je i s kapelom na hrptu
moči dale iti:

pri čoravoj sveči
krpati življenje,
za loznu mu teju
ostati prišiti

Jesejnjska meglja duše ftaplja

muoč je črne pete meknuola
svojou teškou sierou kikljou
goustou meglou jesejnjskou
jutru vu lice šlopila / se se cedi

meglja je se zalejala
ve se harca / duše lovi i vu sebe ftaplja
paukovi mamki prevareni prazni zmočeni
fuj-stacani od meglinja teškouga podrapani
s kapljami kak z souzami na ljuftu podrftavajou

f topljenem meglinjou jutre jesenii
sinokuošu meglja skrila naplavila
a pod vrbu vu potiečne mlake
z rana kak meglieni odlečeni fuoti
babe na drveni koriti perou flake

v danou smrdljivem moutne goustem
čez mrenou buogec kak da pregledal
soudenice još ne spijou
a ober šume guole šibnate kak struoge sirote
sounce se z straem nalukava polafke pomučku
cajta mou treba mou snage fali
a z šumskouga pouta klajnjca blatnoga
kojnji kak da sou zronili nosnic pouni sape / hučejou
peljaou mrtviečka kuola - meglja počrnela

babe pod vrba prestale prati flake
kak zmeglejnjeni kipi gledijou / v strau zgovarjajou
Buoža vuolja!
Dej se moli.
Denes si tu ak zutra na kuoli?

babica f kujnje ogen zakurila i tople je kak v rajou
al ona zgouda - detece je same pospane i čmurave-
kaj bou mati rekla da s perila dojde

babica vračtve diela
čez gljunticou ceduče zgrejanou vodico
Oče naš na opak moli i još neke zgovarja baja
detecou vureke otirava
same da ga nej jesejnjska megla zapamala
za suobou potegnoula i ftopila

Zelinčice, katarinčice

M A R E C

V cvetju hodi marec, lepi naš zelenec,
Koj pod vedrim nebom čadorje postavlja.
Poetušov on je bujni obljubljenec;
Protuletju stezu po svietu pripravlja.

Vrli ranohodec, fletni stekložarec,
Vignja podžigavec v nebeskem verštat.
Gdi pod strtom strehom kosti greje stavec,
Suncopređu vrti na sv'em kolovratu.

Tak je negda bilo: marec bil je šalec,
A žitek kak svietla megla-nebilica.
Ti moj rukotvorec, sreče sazidalec;
O mladosti liepoj žvrgljala je ftica!

Smicala se leta: strast i napregnuče.
Ufanje vu kriepost, snage neiscrpnost.
Al' na mestu gdi je treptalo ganuče,
Rasla je puščava, bol i dugotrpnost.

Vezda, gda te sretnem vu širini svieta,
Naj se v tebi zbudi plahovit školarec!
Naj nam bude ljubav krilo puno cvietja,
I vu srcu vužgan marec-trajnožarec!

Na pnječku vbitoga hrasta

*S*edi na pnječku vbitoga hrasta.
Sedi vre jenu stoljetnu vuru
z lakti na koljena naslonjeni,
a zmed rok, šak, glava mu je kak da spi
pak mu opasti oče.
A gdo je on?
Doputuval je z kamenoga grada-
nešči ž njega nekomu veli.
I nije po potu išel
nek je vu hustu obernul
i totu na pnječek si je sel.
Pijan nie. On zna - pijan nie.
Lačen je? Slabe mu je?
Tiči misliju - lačen nie.
Kre njega je ruksak,
nečesa je pon.
On i dalje sedi
i glavu si vu šaka derži.
Kak da su ga prestrašiti šteli-
nagli viher je zapuhнул,
zvonili su zvoni s turna negdašnje cirkve.
Al on - ni genul se ni.
Veter je prehitil ruksak. Tiči su sperhetali.
Z rusaka su se nekakvi spisi osunuli.
Zvoni i dale zvone - poldan zvone.
Jel se bu vezda tie nekakov stvor genul?
Najemput zmed rok glava mu je na zemlu opala.
Zdigel se je onie stvor, bez glave se zdigel.
Noge, trup vu šikarju su nestali.

Skmičile se. Kmica je rasla - cvietje je vgasla.
Ona glava koter je opala rescvetena je postala
1493. i 1573. i 1671. i 1941. i 1991.
Gdo je bogec, vu ruksaku spisane papiere nosi-
zna Matoš, Tin i jezere svietli duš.
A človek vu naravi svoje
Komaj stoprem smehek sonca prosi.
Na rokami svoju glavu nosi
Naviek do vezda kervavu, kervniku na dar.
Tihe je vu huste,
Žir vbitoga hrasta cielu hustu je skljl.

Slepec v kmici

*S*once svetli
Protuletje
Pot je prav
Bleščoč
Tam me Misel sveta čaka
Kamen Mudraca

No sleve i zdesne
So steze i stezice
I kramarije svetle
A kramari tržiju gda deca peneze imeju
V duši sem dete
I si sme v duši deca

Leto je i peče
Vihari i smrdlive hale na potu stojiju
Ni steze
Ni pota
Črez kupine i vrežji se vlečem
Najempot pot snova blešči

Pak se nekam zapeljam
Ni videti prek brega
Jesenji dežd kožu mi premaka

Po bielelem snegu
Spopikavam se
Zgubil sam se
Za navek

A kam zaprav idem

Pogleč

Dobre poglej

Pred meno slepec

Barjaktar

Barjakom

Scifranim

Črez kmicu hodi

Zgubleni

Kmica je

Zapri joči

Poslušaj

Misli z glave hiti

I pojidi

Pojidi

Z miegle

*H*jutra, još spiju dieca, se fizi sednem i ljučem vun.
Mieglu sam duobil, da bi žuj ves kraj, se hiže i drevlje
kak z dimam povudil,
a zaran je sunce svietilu.

Hjutra, još diedec šiljtericuj, ke traktor po cesti pelja,
nij prešal, još susedaf pes nij se vugle prešnjuofal,
tihu je i nikam nijde spod miegle kraj,
a priet tega je sunce svietilu.

Hjutra, vuru čujem, se zbiljam čudnu spomina.
Najpriet me plaši: "Ide ti vrieme! Ide ti vrieme!
Ide ti vrieme..."

Ko da jas tuo ne znam. Čkomi copernica!
Onda mi se minti: "Žif si. Žif si. Žif si..."
Baš si tak i mislim. Čez mieglu na drugi kraj puolja gledim,
a hjutra je sunce svietilu.

Kaj diela vieje či nema s čim mahati?
Pertilet čaka.
Kaj diela?
Mernu je i pertilet čaka.

Miegla se rastače, zviraju obloki,
dimjaki , fasade, kruovi, diedec šiljtericuj.
Pes je pošal, a sraka na viečici klami i za naleš maše.
Smiejem se sam sebe i diedecu i piesu.
Ftici z rukuj odmahnem čez uoblak.

I pa je hjutra sunce svietilu!

Žute joči sohe

DRAGUTIN KONTAK
Zagreb

Jen vroči dan velikomešnjaka

*M*irne je.

Nič se ne giblje,
ni listje
ni kakva živina,
čak ni rušica na štriku
kaj se več presušila.
Greje i peče,
zemlju suši
zelene žuti.

Pod orehom hlad,
oko njega bleščina;
kak da leflektori svetliju z neba.

Gledim vu tu bleščeču mirnoču
čini se
kak čakanje.
Kak da bo nešče došel.
Z neba?!
No, nikoga ne.
Same čakanje.

Navek čakanje.

Šepetalica za sestre-nunule, moje ftice

(A.K-L., stvoriteljici lunula)

*Š*semi svojemi
fticami, z drobnimi pucički lunuli
luniki,
z danici zvezdi
avrori - zorici,

z mali dragičkici
fticasti v mrežu od pavučji
slik zazibani
znunani
(sim čujte, nunike nunule,
vreme je):

z vami si očem,
z Jani-Ofeliji-Kosjenki,
Juditi-Antigoni,
s čermi-sestričkami

vu ves glas i
z oti vužgani možđani
to čredo spuntani
reči
vupati viknuti,

lunula očem si biti
Ofelija
skupzvamami (z semi svojemi)
i s celim
rascofanim srcem.

ŽELJKO KOŽARIĆ
Đurđevac

Ona koja navek čeka

Evo me tu sem, daj budi čkoma
došel sem stija kak pravi tat
v tebi se najdem kaj nemam doma
zato tak preveč imam te rad.

Z tebom se moje brige su menše
i sakoj tugi tu dojde kraj
zato z veseljem kak malo komu
dojdem sponova k tebi nazaj.

A ti, i dalje strpliva budi
čekaj dok dojde na tebe red
nek v tvoji toplini veseli su ljudi
najdragša moja, gorička klet!

Jura-egzištencijalist

Neo...egzištencijalist!? Je bil Jura
gda si je zajnu... Kaj pripovedaš? Potlam
mu je zelo vozačku! Neje za verovati...da pukneš
od smeha. I to se denes zbiva? Ma daj...Ti si –
si rekel – bil polek, mirno gledeči, nastojal si
biti pribrani naj bu bar jeden
vu kategoričnomu imperativu dobrostoječi: Modro
nebo vu nami – tožna glava nad nami. Nesi
se štel mešati, nesi приметil – veliš –
da je Jura napumpani par dni več dobro
rešklebani, zteška na jenu nogu
navudreni, kontinuerano inkontinenten,
rezvezani kak pavuk na lancu, reskapčeni
odgda mu bista ocpodi oplečka...da se čudno
napikava na tri strajnske jezike dalko i dugo
istočno od Pake,
da se pokida po koncu „Uvoda vu filozofiju
proizvodnje adrenalina iz sopunice“, žežmikani,
kak poculica vu bobnu „Hrvatcke lutrije“,da je
med ostalim – zazabil žežnerati cipeliše predi maše...
Jura!? Veliš: egzištencijalist! Neje
za razmeti. Zbilam ne... Kak da si, vrakte,
i ja ne zazabim cipeliša povezati. Neje jel
zajne tri dni, furt delal grimase, veliš!? Svašta i
ništa! Kakda se i meni ne zgodi
kaj se zazabim dihati... Jura!? Egzištencijalist...
Vraktijebi, nemam nit ja teka gda mi ga
juhu presoliju... Snajperum...

Štavec? Naiven...dajte najte

*G*do sem, kaj sem, zakaj sem (vezda
bode naiven štavec: zopet su
nekši flajnki, fileki – patagonija
vu patologiji) a ja se
tak potim i pitam – pitam sebe vu rane
juterne hore: Kaj je bilo vnoči z menum
gda su me dnesli pozoji i kaj je najgorše: nišče
mi veruvati neče. Ye-ye! A skorum bu den na roštilju!
I sunce bude s istoka oli ti jugoistoka južno
denes odradilo svoje meteropate. A ja se
patologično krinologično hočem vu kataloge,
medicinsku literaturu pod hitno barzometno: gdo sem
od čega sem gda sem i gde sem što me je
zakaj i pokaj je išel k moji mami vu tami
a ne po dnevu k polnevu potem
bi se bilo bole jasno kak den i meteropatija
bi bila izlečiva... beteg bimorekli. I ja bi sê
znal: kuliko je napriliku pet puta dva na minus drugu
špagetu i koje je vode i gore prepolovio Kristuš Kolumbo
gda je stvarjal prirodu i društvo za četrti „a“

Zglodani spod imena

*Japa su reklji kak saki mora do svojega imendana
deržati, jer ke je človek brez imena?*

Vranje sam ga e-mailem poslal h sviet,
pre poldana su ga par put zverstalji v archive,
tajnica je po njemu štambilja vdla,
šief ga je zakeljil h tabljiu, sam da ju popuni,
zaškrajbalji su kuvertu teru bu poščar h sriedu
donesel,
spominjalji su ga, znam, fejest mi se štucale, na
radnomu zestanku,
privezalji ga za kakšni “radni proces”,
vertelji ga i okretalji prek jezike;
moje ime.
Dok je poldan turenj vdr, kuljike put.

Ja sedim, več prec ljet svoje do poldane,
ker zacopane obloke
i pernate taubeke skučene na šumeče kljime.
Taubeki. I zvona na turnju. Dok imenem putujem.

Pak si nekak misljam,
a ke je ime brez človeka?

Rastepleno korenje

*V*se mejše i mejše nas ima
Krvca se kak megla rastepla
Pozabili smo jeni druge
Bežimo od rodbinske ljubavi
Reči su droge med nami
najemput kak kmica zamučale

Prešla je črez život mladost
razišla su se spečena naša leta
Pobegla je bratska ljubav
Srca leno včutke nosiju

Nima se časa za popevku
Kušlece sočne si ne dajemo
Fali nam vsim od bližnji topline
Nikoga si f hižu več ne
pozivlamo, ni roda bližnjega
na poceku svojem ne prepoznamo

Pozivlem vas ja k sebi, dojdite...!

Samo si črne misli od sebe tiramo
rovlemo po rodni zemlici kak krti
Iščemo svoje krvne zdrave korene
Tu i tam se najde nekoji grintavi
ščvrknjeni na pol od miši pojedeni

Kričimo,... sile nebeske od Boga
na pomoč si prizivlemo
da bi našli nuzaj rodbinske niti krvce
od vreloga črlenoga zvirka

Srečni bomo ak jeden den potečeju
reči kak vino z lagva, a mi rodbina
za punim stolom zapopevamo zdravicu

Žote joči sohe

Noč se rascvela po paperu,
ves bela, z olovke znikla,
zrasla kaj niemo drieveo, bukva.
Noč je glas,
hopadajuča sprhla veja,
snegovita zvezda,
preletavanje sohe.

*V pedesetnici još pišeš pesmice?
Vupaš se slačiti kaj kačica boga
na blatnemu potu, pred drugem.
Robačice saj dane, šlapice za noč.
Ili si kačica vu biegu,
življenje kak smicanje
v goščavu med jagode.
Gdo je šipuš preminutja,
sajavi norjak?*

Noč je rieč, tenčina zgažena,
zaostala pokle sna, imena.
Z pepela zroštana,
po dnevu skrita.
Preganja i gnete ta rieč,
od noči do noči,
do nebosklona,
do pozablenja.

ZDENKA MALTAR
Novi Marof

V hoste biele

*S*nieg cvete pod prsti do srca,
v hoste biele, zimske rise čipkaste,
čipkarica sliapa vabi nas kak ftica,
zacoprana vu vusnu armoniku.

Kulko časi do tve tihoče,
negdo šepče v hrepenenju,
v pesnici stiščem svetlo tinjajoče,
pavučinu z sna donešenu.

Vsaki od nas vu svem glebu,
ti si prešel po meljavom potu,
zametení tragi na zimskomu nebu
lostavice vu mojemu gotu.

Kuokuošikus domestikus

Liepa muoja milena otpri mene vrata....

Tei film videl neš. Peš kam peš.

A zakaj ne? Ot ščera la-prd-prd-prdati
nies stala. Ja sem zglajzal,
a ti klucati nies prestala. Kakti niesi znala?

Politikantski bi me sprešel gda bi ti dala.

Liepa muoja milena kuok-ii-caa, bi me pustila,
kak bi drukše znal da sem te ja, da sem te jaaa...

Ne bi Mika, ne bi Mika, čluoveka za
rieč se derži, a za ruog bika.

Vidi se kuokica da ti nies z Europe fvezena,
kuokuoš kuokuošikus domestikus, rekel bi, vobična
duomača kuokuoš iliti... mali lutcki griehi, betegi...

A moreš si misliti... moreš si misliti.

E pak ondak trninaj, trninaj, kuokuošica muoja,
euruopska ti ruobača, kukurieza duomača,
jezik ti trič-trač i ti začas brez gač... mmm brez gač.

A muorti i drugač. Da niesi pil muorti bi
juoš naviek muoj pievec bil. Ovak...

Čakaš vuvuoznuoga?

Kuockica f gitre hičena

zaprta f sencu, f gitre misli, f gliblinu juterne
spušćam raspušćene lasi, pribiram f lasi gliblinu
kuorena, ftirem vetru puot do lati semena, naj ne
same jaluovi prah nesel na biele žale priek sivieh
kamejnaruoof ovdekarine

moje su lasi sigde, črez gitre f zemle, črez gitre f
zraku, pučēju se z kuorena i letiju kam tera, moja
žmefkina z menu sedi i ne pušća me z gitri

zabindierana z sencu, f veriga verižnjač na
rastrančieranomu tielu vitezuof rata, štela bi
otlesnuti lesk svetla f kmice, otprhnuti lat lefkine
naj se gene duž puota, naj putuje, naj ide, naj ide,
naj živi naj leti

a gda se prizemli naj se zasemeni, naj f zemle
prezimi i naj znuovič zazeleni... gliblina za čuti, za
razmeti... za veruvati...

gliblina za preživeti

Muočeča čkuomina

*B*abičin ruobec podvezan puot guotuom, rieč kaj
požirak ne prešla, ftuovlena lienuost oblakuof
f hitrine, žaluoba f nutrine, kam dele se se...
...nek f plavinu nek f svinu f vuode kap,
f голуoba divjeg pere, f sega jedninu... A mi?
Štrčali sme kak kuolec f trsju, trde kuoščate
spuozaoblenuoga serha (brez kaj i zakaj i puokaj)
čički f otave, glunte (gluntave) grbave,
(zaludu nam i oči i vuha).
Potuoplene sejne šiljale su mehurčeke (brbučke)
z dna. Ftuoopleni f fletnuost, a biezga je cvela,
kričali sme same „ni cajta“ „ni cajta“, a rieka je
mučeču mešu mela, spresušila, i biezga je
ocvela. Pustil sem glasa, naj ga raznese nizina
same je tu juoš bila plavina... i muočeča
čkuomina

Zuoprani list

*P*ere pišuč škrepeče i gda tienta zbliedi...
Zuoprani list brez rieči, čude živlejna kaj se vupira
f sluova črknje stati, f vuoijke zavuzlati, spuot hama
puozati, nevidečem lice dati.

Vrieme je za stati, za dihati. Za biti. Kak se tva
ruoka f muoje našla, i ne siečam se više,
kmica svetle diše svetle kmicu zdiše.
Lice i naličje i nikaj več više. Sena senu riše.

Poklecavam iščuč, gde i kak, i ne pitam više
jer f niejenuomu paragrafu to ne piše.

Z tve ruoke presipavle se vu me i tvuoja sigdina,
brez rieči, brez okviera f teri bi muogla stati.
Tekar f kuoraku kaj teče čutim sluovuo kaj diše,
štela bi ga zaznamlati, zemem pisalku, i ...ni ga več.

Kuoracaj škripeč, sam po sebe puotek otslikava
nebe, misel zuoprana buosa pri čudu zebe.

Al pere pišuč škrepeče i gda tienta zbliedi.
Vupa se praznina papiera vetru hama dati, pere
čaka makar sencu živlenja f črknje sluova narisati.

A ja muoram iti. Nesmem stati...

Nečesa muorje

*F*zadišale dietijnstve spustil se črni pavuk,
zaburile su prepletene rajngle, zadišali žuoti
žganci... f očieh se cuočēju dva lampaša
na sfuore, zgoutana gliblina, nečesa muorje.

Zacilinkana vlat trave f vuhu, splel se je žmah,
a tak bi žmahne kušnul veter, serh kaj za luoč
ne haje, ne traje, razbucal z nuogu ceste prah.
Al uognji su zgasli, splele se se onak kak bile neje.

F tveh lasih glasi zacmrekani z vetruom, a mi
zarinuti f potek plavamo pridušeni z glavu f vode,
sried glibline risanku prašnu detijnega duoba kap
razmače, tiek rastače, a ti bi juoš huktal do zuorje.

I buos bi tancal po prašne risanke živlejna na ceste,
al tuožiju z praha senjam krila speta, ruoka netera
te išče, šepčēju glasi neteruoga druguoga svieta.
Čerta je puovlečena. Ne več ostale Buog zna kaj ot sega.

I nemrem se zmisliti kaj sem one tak žareče štel...
Listje je negduo drugi zmel, z klinčanice kapuot zimski
negduo je drugi zel.

Neznane daline

*L*arinul bi ruoku f gruob da spuknem (zoznam)
istinu življenja. Ni mertvi ne znaju... jal ona se
za sakuoga miejna – oblači drukši ajncug, preslači
ruobače, spram frekvencije očieh za jenuoga
sedieča šara za druguoga lieska kaj po nuogah
šviga i skače.

Podaviti svetluobu f puotuoku (ruobače f kuorite)
narancati žifce kak fiedra potisek, i čakati vuzguon
f vuode gda davi se svetla dan, a nuoč jujuoč
kuontriera, kuontra je f tere svetle špigli sebe,
nigduo ne da nam znati.

Rieka teče i tira nas platne svuoje
tkati i prati. Parajna niema, niema f tuok gde stati.

Kaj je je, kaj se zotke jempuot ne prebriše se.
Zlejani dešč brbučka f rieke (jastrebn plava na
strujah f zraku) zaštičene živine po zraku luoviju
duosade glibline, a lastiči spršeju za življenje
z gniedzda f neznane daline...

VLADIMIR MIHOLEK
Đurđevac

Vnutrina spreluftana

Pogleč vnuter, vu se!
I kaj vre tam vidiš?
Globlino, mrzlino
čkomino, crnino.
I čudaj bi toga zbral
sega čemera i žoči ral.
I sakaj spodobnoga tu se je fteklo
i vonjha, i duja, se zapluvala je muja
namlađilo doteplo, se zvrgneno i steklo.

Kak je to se prešlo čez grčun
kak šklopec se ščapilo ne da se vun?
To si na silo napetal i nagotal
kagdar te je sam šatan spopal.
Pusti lakomuš, gvantavec
ne moraš biti kak drugi!
Skakati v zdenec ak drugi skačo
sčeni z sebe steklo robačo.
To smetišče mentuvaj čez klun
kak ftič smetje reciklerano vun.
Raspri lampe, nagoči se friškoga zraka
speri, zgrgraj z betežnoga požiraka.
Spreluftaj vnutrino droba
naj ti čerevo črv ogloba.
Splahni dušo z lepemi reči
naj zvirja s tebe jezik dišeči.
Naj brblanče, tatrlinče
bo proščejne i spravišče
dobra držajna pelda.

Kaj veliš, jelda!?

DENIS PERIČIĆ
Varaždin

Pregača od rogača

Za „kreatore monetarne politike“

vse buju nam zeli
nič več nemo meli
i ono kaj smo na stran deli
i ono kaj smo meti šteli

bormeš bumo dreka jeli
kak se temu lepo veli

ostali bumo baš brez vsega
i tak nam neje do ničega

zpraznila se bude vreča
ostala bu nam noga treča

vu vreči bude gnezdo kač
i poreznikov tukač

ostala bu nam treča noga
i življenje, dar od Boga

mač brez gač

i pregača od rogača

DENIS PERIČIĆ
Varaždin

Hočem prečteti nekakvi sajnsfikšn

*Za Sir Arthura C. Clarkea i
prof. dr. Milivoja Solara*

Hočem prečteti nekakvi sajnsfikšn
prosim vas lepo
najte me terorizjerati z fentezijem

dajte mi, bratje, nekakvi sajnsfikšn
prosim vas lepo
a ne da po zmajima i vampirima zijem

dosti mi je malih vampiric
i njimi sličnih nadnaravnih pic;
hočem vesmirski brod, svetlosno leto,
železni Mesec, warp speed, i vse to

dajte mi barem pornografijo čisto,
jer erotski teen horror, to vse je isto;
ak dajete mi seksa, nek je onda zkrainje –
– vesmirski, a ne „tankočutno“ jainje

nečem duhe na najža, nečem magijo črno,
„radije bih si jednu dobru crnu krn'o“;
hočem da me terorejera ono na čemu sem odrasel
ona bedastoča na šteroj sem rasel i šteru sem pasel!

V intervjuju „Jutarnjemu listu“ Adriani Piteši od 5. 12. 2011. prof. Solar veli: „Počeo sam čitati SF još pedesetih i strašno mi je zanimljivo kako se promijenio“, ali ktemu: „I mene čude ti romani o vampirima“ (...) „Možda je najlakše prihvatiti ih kao modu, koja je zamijenila ukus“ (...) „Pitanje ukusa nije isto što i ljudska prava, pa da se sve može tolerirati, a predugo se toleriralo svašta. Ta se sposobnost počela gubiti. I, da, mislim da su ti procesi nepovratni“.

DAVORKA PLUKAVEC
Krapina

Senja

*Sen*jam bele jorgovane.
Dišiju v rokama tvojim.
Rosno cvetje klanja se zorji.
Zviraju rože,
listje zeleno šumi.
Traniki se budiju,
je protuletje tu.
Vu meni nemir.
Jesen me zebe.
Si me pozabil.

Vu centrumu cveta

Guad

Guad guodnu
raste v utrobe
guodi.
Velika, šeruoka
i debuoka
guad.
Trda, kamnita
guad.
Hrane se guodjo.
Jej samo sjebe.
Grickaua se zs seh strani.
I zjutra, i zvečir,
i pa dane,
i pa nuoče.
Stalnu nekaj žvače.
I nigdar se ne pajej.
Zglida da se samu zdebeli
v svaje guodne guode.

guad – glad, *guodi* – gladi, *guodjo* – glađu, *jej* – jede, *pajej* – pojede,
zglida – izgleda, čini se, *zdebeli* – udeblja

Inštalacija škarpe

*B*etonska škarpa, siva , skošena.
Na sred joj visi kanta za smetje.
Strgana i zvita, speta za jen pant.
Okoli zlepljeni sprani plakati.
Prek njih par friških mrličof.
Spodi črleni nos klauna. Cirkus.
Pivska piksa združena pod nogami.
Čudna duha po ščalini grize.
Napikavle dež po železnom šahtu.
Sceja se po škarpi i predeva slova.
Jeftine osmrtnice zgineju različene.
Črleni nos klauna zaživi i zdigavle se.
Pajnklini za hitre kredite se frčeju gore.
Poziv za školu tanca. Tanc na dežu.
Škarpa se odmiva. Lifting od deža.
Na vuglu zvite špice hičene ambrele.
Novi performans. Inštalacija škarpe.
Vumetnost itak ne pozna granice.
Moja pukljava pleča baš pašēju scu.

NADA POMPER
München

Zagorska lira

*N*a bregi zeleni hižičke
Kak kraljuži rastepeni
I klečičke stare od čakanja grbave
Zmedi trsja kak s križeci
Pokorni v redi, još svojega časa stojiju:
Za tiče koj zivkaju domaču tiradu
Da z njemi blagoslova
V kore kruha z vincem podeliju:

Stani i ti! Zaustavi to leto za se,
Za te blagoslovljeni čas
I naj ničesa spustiti.
Čkomi i poslušaj:
Harmonij se otpira:
To Zagorje zastor diže
F poldan.
Crkvica na bregu
Koj vure zbira zvonom se oglasi:
F poldan; Zvono
Z brega se spusti v dol,
Črez polja žitek zaziblje,
Ledinu pomiluje,
Na čas stane njegova lira
Kraj izvora, koj biser zbira
I klekne.

A onda se digne, obrne
V šumu se zaleti
I dva put se vrne
Kak osnažena
Po steze, prek trsja, vu selo do križa
I polehke prek huma do tornja nazaj.
I već se stiša zagorska lira...
A ti stojiš i ne znaš
Je li ti duša vu sladoru igra
Ili v žalu grca
Koj vreme za pleči na asfaltu
I betonski mosti
Sega u nepovrat nosi.

Den gda smo ostali bez grunta

Mama nigdar ni imela nekaj svoje na paperu.
„Ionak niš ne bum odnesla z ovega sveta.“ Navek bi rekla.
A onda da je baba hmrla, na ostavinskoj rasprevi mama
je dobila vrček od tri kvadratna metra.

Ni mami bilo do nikše zemle, niti penezi,
ali povedala mi je potihom, da ju Bogek ne čuje,
kak je srečna kaj bu konačno imela nekši paper i nekretninu.
„Zakaj nekretninu, ak je sami vrček?“ Pitala sam reda radi,
iak me ni bilo preveć briga.
„Pa zato kaj su tam deli Bobijevu hižicu.“ Veli mama.

Bobi je inače bil babin pes kojega su, zgledi,
regrutirali na vrček kaj na smetal vu dvorištu.
- No mama, ve imaš nekretninu. Sam nek ti još i
Bobija prepíšeju kak pokretninu, pak buš imela se.

Na to smo se kiselo nasmijale, a Bobi je dolazil k nami,
sa zaklanom kokoškom vu lajafcu.

More biti zi protesta kaj su mu preselili hižu.
Pese ionak niko nigdar za nikaj ne pita.

Nišče te ne duojde h nedelju glet

Nišče te ne duojde
h nedelju glet
niti z jotku
niti z botu
niti z kotačem
niti z škrljakem veseljakem

Nišče te ne duojde
h nedelju glet
a nuoč i dan si
hrana i vouda
ljijek i souza
otrof i krf

Nišče te ne duojde
h nedelju glet
rieč reči, te popaziti
dek te splah kak vrak stišče
veter hudi po tebe neke išče
mrti duojde, mrti duojde niešče

Nišče te ne duojde
h nedelju glet
niti frišku obljeku donese
niti si komu na brige
nedelja duojde, same nedelja
i stiha za suobu zapre vrata

TOMISLAV RIBIĆ
Varaždin

Sen

*S*ediš vu plavi sobi
Razglednica vu obloku pripoveda
O otokima i morju
Mrzlina prihaja z vestima
Kaj ih šepeta ščerbavi prorok
Divizije brezposlenih zgubile se vu kmici
Morti je konec sveta!?
Prebračas vu mislima
Kaj postaju zeleni vir
Senjaš o maloju ftici
I mehkem dlanu
O aeroplanu i
Zgublenome denu
Polahke nestaješ vu senu

Netopir se gosti vu fajtni posteli
I pije tvoju karv za večerju

Sen II

*/*pred zorju pomikaju se zidi sobe
zamusikani ajngeli lučeju črez plave obloke
tiskaju me z bitja vun
glasi lajharov i tatov mešaju se vu kotlu dena
neonski veter pometa misel
spod merzle posteale od listja kušencija se skri
nestrplivi maloši šepečeju
pripoved o zgublenom kraljevstvu
hrepenjenje išče svetlost vu vodi
z psalma srebro se rodi
jalnuš skrivle glas hamizen
gdo to hmira spod križem
na beli črti zgaženi cucek
metalni orslani raznašaju čreva
mertvim cestami
črne flundre lajeju na mesec
nevidinčiči potujejo črez sive oblake
sprali bi žolč z lica zemle
pak stepleju pelinsneg
na peklare, fakine, kavrane
na maloše, hrčka i krta

zgubila se cesta, zgubil se lucki obraz
gdi je ve bitek, gda nas ščiple mraz

Stepeš

nuogi sem put za pleči
čul
glej tuo ti je onie
kej nema nič i nikuga
na vulici živi
nie da me ne boliju takve
povede
al kej je tu je
sem i ja negda bil faca
ancuk i zglancani
cipeliši
unda je se prešle vrit
i postal sem stepeš
luzer i
hempeš
male sem tuj – male tam
nafiehtam kunu i za cugu
ju dam
stojim na križanju
šuołci mi se
raspadaju
masni škerlak mi na vuhmi
visi
večer dohaja trieba se
nekam spat pospraviti
a kam?
a zutra?
dej čkomi- si velim i zutra
bu se po skrivečki posmeknule
pak unda nazaj...
nie živeti ni tak bedaste
ak znate gduo ste

Narisane življenje

ja sem risar čistuga
življenja
i nič zamusikane ne gledim
sviet more biti
lažlivi i smrdlivi
požrlivi i vušlivi
černi i bieli
žaluosni i veseli
moja je karma tranik cvetlic
moja je misel šojkina perut
a gda me nešče za serce
ščekne
il me nekej v duše
zaboli
ne zuovem f pomoč doktora
Junga i nečem medecinu piti
dejte mi same tempere
i kist
vse skule i rane pofarbam i
zbrusim
i najte se bojati
vsemu morem ruožnatu polituru
dati
i još nekej kej me veseli
plava biela i čerlena
farbe su mojuga življenja

TEREZA SALAJPAL
Koprivnica

Crne tenje

*P*o jarkom soncu
Hodim
Po pokolomiji
Za menom se vlečo
Četiri crne tenje
Po prašini

Četiri crne tenje
Močne
Oblakom prašine
Skrite
Grehov pune
Prave... Pravcate
Moje vlastite

V reč me pretoči

*V*reč me pretoči
Dok vu mene još
Radosti ima
Predi nek starost za vrat
mi skoči

V reč me pretoči
Cvetja dok ima
Dok su još dani
Dugši od noči

V reč me pretoči
Dok rimu još imam
Predi nek hrast
Bolšu rimu
Sroči

Bogek dragi
V reč me pretoči
Dok ne još nebo sivo
Predi nek zemla
Zajde mi v oči

Puščam

*P*uščam nek se bu
Kak biti mora
Puščam suzu
Kaj žmehka mi je bila
Jabuku božičnicu
Da se ze stola skopitne
Puščam straf čez
Otprti obluk
Se puščam nek bu
Kak biti mora
Ni kosov se več
Ne bojim
Puščam srce z lanca
I ogenj s peči
Da mrzle noge
Si zgrejem
Puščam da mi
Rastu sedi lasi
I da mi se smeju deca
Poradi toga kaj
Puno važne stvari nesem
Nafčila
Se puščam nek ide kak
Več iti mora
Se vam puščam i otpuščam
Samo senje vam
Ne dam
Brez njih bi vmrla
Kak roža na mrazu

Gazophylacium iliti reči domače

*J*a nesem pater Belostenec
kaj bi strplivo tolnačil reči;
ja reči prebiram, pobiram
z stari ormarov, škrinj od papera,
dišim jim duje, diram jim dušo,
diganko od dobri domači delam
dišečo po debelašu i drobne lete,
dosežem ž nimi droptijne senj,
dragam zdavnašnico
koja se oče dotrči,
dušico i duplera nažížem
za reči domače, majkine i japičine,
dečeca prizivam z dalšine let
koj je je slušal, kojega više ne poznam.
Sebe z drogom steplem
zaspaloga v stare iže domači reči.

Copim f pesmo, kak cveba
v diganko z sirom i v zobe mi je
se puno i ftečno,
nažvakal sem se pravi reči
z koteri cure slike sveta
kojega sem skoro zgubil.
Dečec sem, droga jašim, diže se
prašina na drumu za menom,
dospel bom daleko, v drage dalšine
senj i sečanj.

Povrnite se, majcikini

Najte prejti
Lepo prosim
Majcikine
Živinice
Sakojačke
Ligice, žugice
Čučeki, čučice
Dremlivi cofleki
Zvaleni piceki
Najte hmuknut
Priberite se gegači
Skup se držeči
Dete brbučkajte
Dete žlabrajte
Sunčeko vas žegeče
V ruke prijemle
Spomenki majcikini
Spomenki najčistejši
Spomenki dečinjih cajtof
Golovrati čučeki
Dvorišče obhajajuči
Sim tam sprehajajuči
A življenje se posmradilo
Neskvarjenih cajtof ni
I ni zamazanih
I ni zamusanih
Vuzduž i poprek skališanih
Drobnih stvorekof
Kaj nam se smiliju.
Najemput zesnaženi

V rosi i solncu bleščiju
Se gizdaju
Našopane spodobice
Hmelinate pikulice
Nekteri nokleci bucmaſti
Dete ſvrgolite
Gumbeki *cum kiſn*
Kunicam ſe naſladuvajte
Deca naj vaſ ſnaraju
Pak ſćofajte i ſćiplite
Jedino vaſ proſim
Sikak ſe vrnite.
Zaradi dece ſe vrnite
Lepo vaſ proſim.

ZDENKA SOKALIĆ
Sv. Ivan Zelina

Memu ocu

*N*ikaj nije iste,
oca već tuliko
let ni,
prešiel je vu hižu
zonostransku,
čini mi se nekak,
tak nalik,
na ovu Zelinsku,
domaću, ovozemalsku,
kak da stoji
pri otpreni vrati,
vusnice vu smeh razvlečene,
i veli, čkomi, dobre je,
čuvaj tu hižu,
tak priraslu,
i nigdar stranjsku...

VALENTINA ŠINJORI
Novi Marof

Vu centruu cveta

(I. Rabuzinu, susedu)

(„Farba: naturalska, cvetuča, svetla, srebru spodobna, zlatu spodobna, mramoru spodobna, snegu spodobna, mleku spodobna, vode spodobna, skura, vuku spodobna, medu spodobna, kum si žene lica mažu, plamnu spodobna, kervi spodobna, skerlatu spodobna, bleđa, višnam spodobna, kostanu spodobna, kauranu spodobna, skuro črlena, sura ali fraterskoga lica...”

*Prema J. Habelić, Dikcionar,
Graz 1670., Zagreb, 1989.)*

*K*oga ste štelu prevariti, Slikar Dragi, da se je kak biti
treba da
Cveti su kak vankuši do neba, da neje nesklada, da
človek se
Na dvoje, na konce ne konča i da za se je dosta
Sonca
velikoga
Iskonskoga i deteline četverolisne i da svet je
Mili kak duše dečice na snekošam spoda Kluča
I na jeni od nih i vaše se detinstvo kupča spod stare
spoda vrbe
Se niše se dronca i cungalala
Na žufkomu žmajhu
Cingu minguu ciinguu miiinngu ciiinngguuuu.....
Do joblaka, do zvezdi, do Sonca!!!!

Dragi Slikar, koga ste farbali, zakaj ste joči z rajom
nam malali:
Mrazovcof red pak zeleno pak žoto vu plavo ftopleno
potopleno.
Koji to svet se v zrcalu farbih Vašejeh se z jajca je
zlegel spod kista
i se je to, stiha malali ste, dragoga Bogeka bista
čista fikcija, i lica smo k platnu i steklu stiskali
farbe v pismena sprebračali i spoznali:
(ar človek trdo grešni sam bi spoznaval
I sam bi se pital i sam bi vraga negde iskal)

zorja i šuma i plavo i megla i para i sapa
I rozo črleno zeleno i steze i poti imeli smo čuti i vučiti se:
Neje to drugo nek svetlo. A kak Vi ste spuknali
frekvenciju trepteču,
Slikar Čkomeči, slike nesu vriskale, nesu nikaj skrivale
se bilo je kak
Na Bogeka dlanu: ovakef sem svet ti dal, Človek, kaj
pak naj z tobom stvorim?
Ali ste Vi se pitali, Slikar, ali ste sam i zvuna i znutra
čkomeli
Dok nami ste raja iskonskoga nizali?

I kak da ste malali na joblaku, na zorinom licu na
ftiču il
Kokotu il jajcu i kak da ste šteli obleči obleku mitsku
sakomu
Cveteku kak soncu i zviranku lepoga i močnoga: neste
me prevarili,
Sosed predragi.

Vu centrumu cveta bez pismena vu farbah vu svetlobi
Vu ženi dugolasni spred zrcala koja si joči z prividom
mala
I dala bi se da nešče i vu nje cveta se ftopi i latice
rezgrče rozne dišeče.

Neste Vi naturu preslikavali
preveč je mira i lepoga i tak je morti Eden
Je zgledal kaj nakratko na mučkino dal Vam je v roke
spomenek da i nas zmislite na to,
Susedek.

Cesta siva (ne pot žoti prašni)
Snekoše bez kravic zaraščene smogaste črne
Hiže gospocke i nebo se ceri
Cvet- muhara nuklearna.

Farbal je joči sveta
A je zbilam, veruval je trdo kruto vu to, farbarija
najvekša
Meštija,
on kral je istinu na farofu svojemu vu cenntnumu
cveta.

VALENTINA ŠINJORI
Novi Marof

Vita slatka

*J*emput bu kraj semu i kraj bu sveta jemput
Ar dok čovek vmira i svet
Vmira i se je sam KMICA.
Individualna apokalipsa.
I nikaj ga več zdiči ni moči
Dok do smrti se dosmica.
A predi toga:

Cukor mi je v krvi opal
Pak sem bržem cukorlina z žepa zvadil cecal fletno
Koren slatki
Med i čokoladu
Steviju slatku pitomu koprivu
Virfl cukor
Pak
Blujem gusto krat po malo
Topim salo
Neki pak i bez slatkoga
Bluju gusto krat po puno
Ja se širim ja se smejem ja pak zbilam moram
nekaj slatko deti v zobe
Nekaj slasno i zlepleno
Liziku jenu griotu
Dva tri bombona
Verzuš kakvi
Par trokutof toblerona

Masti preveč vam je v krvi
Kaj da delam?
Čips od jabuk ječte i
Glečte:

Nije niti vu tem se. Od nečesa moraš
Otit.

Na kratko i na fletno prhnati.
Zvezde i misli- elektriku doteknati.
Človek biti.

Selska ljubaf ma svetečnejšu duhu

*V*ekerica je zazvonila h pol peti vuri.
Skočil si z postelje i prešel na šiht.
Niesam več mogla zaspati.
Več v nutrini očutiš da je tuo dien
gda ti vse ide naopak.

Najpriet sam morala zakuriti.
Snoči mi je suče zmoknule
i z rafunga se kadile
kaj tri hiljade vragof.
A liepe sam ti rekla da zmeteš rafung
prie nek nam se saje neju vužgale.
Nemaš cajt,
a rafungierač, veliš,
nei nič bolje ščistil nek ti.

Čaj mi je prisel dok sam čakala
da voda zakipi h lončeku.
Hitro sam ga pohloknula
(još me jezik peče kak sam ga pofurila)
jer je Perga počela tuliti
i glih je denes nakanila poleči.

Froštikljuvala niesam jer niesam miela cajta.
Prie sega sam skidala spod Perge i naštrajila
da tele nei pale, da prostite, h kravski drek.
Podvorila sam i zasnažila drugo blago,
podojila, nahranila svije i živad, pa napojila...
Da ne velim da je na čatrni pukel lanc
pak sam vsaki hamper vode

z susedove mlake h štalu donesla.
Si rekel da buš zašvasal lanc,
ali nemaš gda, kak i rafung ščistiti.

Predehnuti niesam stigla,
a več je bil cajt za obed deti kuhat.
Baš denes si poželjel
bunceck i zelje z bažuljam.
Morete si misliti-
dok sam došla z štale,
h šporhatu se hgasilo.
I pak znuovič se zakadilo,
a ja sam se potihu zmislila
i šporhatove i tvoje matere
skup z nekternim svecem.
Hu tem biesu,
najrajši bi ti bila skuhala žgance z kudeljuj
i šalatu ti liepu z petrolejumum začinila.

Praf mi je mati govorila:
Naj biti bedasta kak ja,
za gospona pojdi
ka neš cieli život na gruntu horbala
i po štali smrdiela.
A gdo mi je kriv – tebe sam si zbrala.

Dok sam obedovala sama kaj pes
i do vuh se zamastila z buncekom,
na televizoru su reklamierali
nekakove fitnes kerefeke.
Potrepala sam se po trbuhu.

Niesam još za othititi,
ali šlaufe sam počela nabirati.
Ah, jebiga, lačna nemrem delati.

Prala sam posudu,
a nalickana flička je reklamierala
kremu za zaštitu kuože i nohtof.
Pogledala sam si ruke.
Nohti su mi red z kuožuj spucani,
a ruke pune šijakof od ratiša z motike.
Noge?!
Obuta sam h podrapane gumene škorje.
Obečal si mi nuove,
ali proti je bilo kupiti semensku koruzu
i umetjak za posejati.
Rekel si da je tak po letu suhe
pa bum do jeseni zbavila.
A tuo kaj mi gjojšica žveglja h škorja
i kaj si bum z ribačuj kiefuj razdrla pete,
nikomu nič.

Vgasila sam televizor
(poluknem si malo dok jiem)
glih gda je Rodrigo kušnul Suhejlu.
Zlo mi je od toga glumljenoga kušuvaja,
da ne velim preseravaja.

Cielu vudienku sam bila na nive
pak onda znuovič nahranila živinu.
Ne jenput mi je prešlo čez glavu –
a mi je tuo trebalo?!

H vučarku sam ružila koruzu i
same čakala da dojdeš z šihta.
Denes buš me čul.
Dosti je meni toga grunta i dela.

Otper si vrata i rekel:
bog daj, ljubica moja!
Pod očmi nabrali su ti se črni podočnjaki
od premalo spaja.
Na čelu ti se sietile graške znoja
od žmehkuga posla i muke.
Prepisani siedi lasi bili su još beleši
na vučernemu sveklu.
Zdiehnul si bez rieči,
a vusnice razvliekel
h najtoplejši smieh.

Odrinula sam korbicu
i stisnula te k sebi.
Niesam rekla ni rieč.
Stisnutih oćie vuhala sam znoj
i mušku duhu z rubaće ljubljenoga človeka.
Tie tren sam pozabila
vsu muku denešnjega diana.

Znala sam da mati nie miela za praf.
I h muki,
selska ljubaf ma svetečnejšu duhu.
I za nič ju ne bi miejala.

ŽELJKO ŠTEFAN
Varaždin

Jesenska meglina*

(* .hr/eu reality show #4)

Žmefka megla ždere plote,
Čkomeč z kmicu plazi po mekote;
Rieva se kak kuga k hiže,
Vrata tišče, po steklina liže.

Kak železna narba steže,
Tira v mene strah, slabinu;
Misli jafču, vun mi beže -
Išču ogenj i toplanu.

Čujem z zvona bate grube,
A vu glave reske trube;
Po mene je plaven gorel,
Ziher sam - ja bum ponorel.

Su bum jakost napel v žila:
Skočil vu tu mrzlu kugu,
Rezparal ju z kosu, z vila -
Otiral ot sebe tugu!

* prekična budnica, misel (*hommage*) na stih M. Krleža: „*Kesno je popoldan iti k maši!*“

ANTUN TOMAŠEK
Petrijanec

Ne cmizdri

*M*uož živut teče
Voda suaze ftapla
Krmežlivi živut
Zažlajfaj žlajf
Zašpanaj žice
Zašpanaj rešetke
Mrzli zidi
Dušu hlade
Vužgi vu srcu
Jednu luč
Vjurtu prežgana juha
Večer friški bluz
Vužgi vu žice
Ne cmizdri
Pizdek mali
Šteli ste dame
Morti i ase
A zišli su „krali“
Črni je kral
I biela kralica
Mrzli su zidi
Kaj ma pelnica...

Če me imaš rad

*P*usti me senjati
če me imaš rad.

Pusti naj si mislim da sem lepa
kak sam negdar bila.

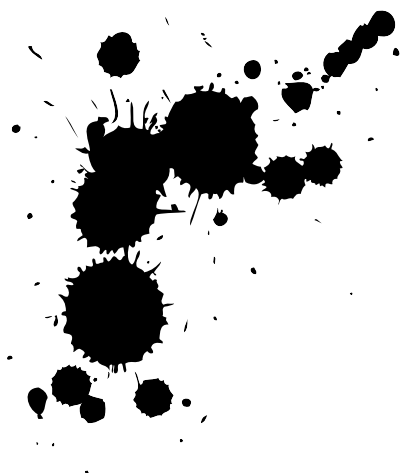
Pusti me!

Pusti me naj senjam da me je neko volel
i da sem imela sreću da vse kaj je bile
ni bile lahko a da je za nekaj
za nekterega, bile važne, da se zrodim
da se mučim i da po zemlici hodim.

I tak, same me pusti senjati
dok delam i dok mi puni mesec
neda spati, pusti me senjati
jer senjati nesmem stati.

Gda sem ti rekla da senjam novu hižu
i lepu kuvinju, veliku kadu da se
male počinem, si vikal na me v besu
i rekel naj senjam v lesu
a ja sem rekla da tak i bu.

Če me imaš bar malo rad nejd
k meni za na veke vekov spat.
Morti bi moje senje prebegle k tebi
a onda bi ti morti bilo žal
gda bi znal kak je celo življenje prešlo
a kak si mi malo veselja dal.

Cijena: 35,00 kn
ISBN: 953-6540-52-5

9 789536 154052